

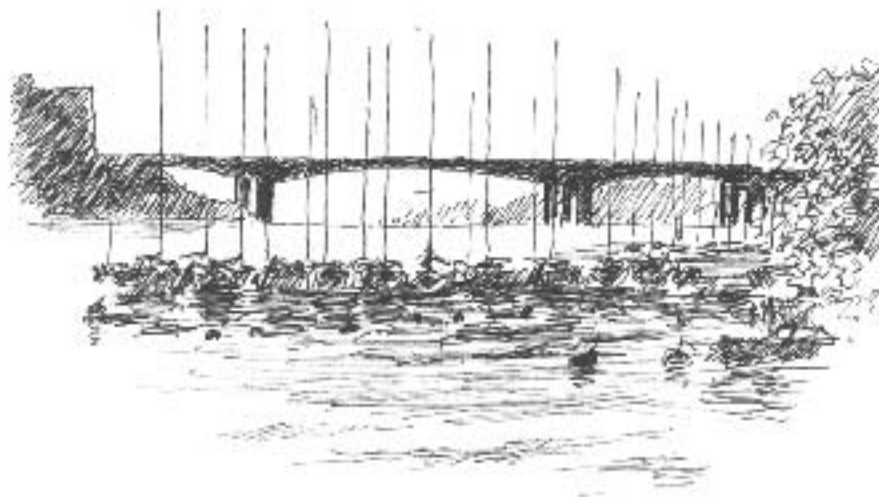
Årets gång i GSS

Två veckor före upptagningen var vädret angenämt fast det blåste dåligt. Jag kände ändå för att komma ut på sjön en stund och gick därför för motor en tur bortåt Solna och tillbaka igen. Tidigare var det segla som gällde men med min utomordentliga fyrtaktare och kanske stigande ålder har motorgång blivit ett alternativ.

Turen gick bra och jag lade till och satt ned i sittbrunnen och beskådade den vanliga utsikten akterut. Det slog mig då att så lite har förändrats. Essingeledens brospann är detsamma. Gröndal ser lite annorlunda ut nu men pontonbryggorna med sina förtöjda båtar har inte förändrats. Visserligen ligger där andra båtar nu men i det hela är det samma vy som jag haft sedan jag kom till Göta Segelsällskap 1974. Min båt är densamma och

jag ligger på samma plats sedan den dag då jag lade till här för första gången för trettitvå år sedan. En uppenbar brist på fantasi kan det tyckas, men det har fungerat så det får vara så i fortsättningen också.

Vid det gamla stenbrottet där vi nu ställer våra bilar hade jag båten upplagd de första åren och det var där som Palle hade parkerat sin fina ljusblå Ford Taunus efter sjösättningen en dag för mer än tjugo år sedan. Det skulle han inte ha gjort, för min då sexårige son kom ner till båten och berättade att han "tappat" en stor sten från stupet ovanför. Palle tog det som en man och skadan reglerades. Gossen är nu far till två flickor och har blivit en respektabel medborgare, som helt avhållit sig från ofog de senaste åren.

Upptagning och sjösättning var lite mer dramatisk på den här tiden. Man drog båtarna på en vagn och på båda sidor gick folk som stöttade efter bästa förmåga. Sedan lyfte man båten för hand och pallade under så man kunde få upp den på slipen. H-båten ansågs lite knepig med sin spetsiga kölundersida. Föga visste man vad som skulle komma senare med jättehöga båtar med smala kölar. Ändå har verkligen saker förändrats till det bättre med upptagningsvagn och uppläggning på fångelsegården. Men det som inte förändrats är som sagt tillvaron vid D-bryggan. Själv är jag naturligtvis helt omärkt av tidens tand liksom Red Fox, även om det kostat en del restaureringsarbete under åren, speciellt vad gäller båten. En annan sak som fick mig att tänka till var när min äldste son tog upp båten i år då jag var bortrest. "Det var ju precis som för femton år sedan", sade han. Så även han börjar räkna decennier tänkte jag och insåg att tiden har sin gång. De

unga grabbarna på klubben har ju börjat bli lite gråhåriga också.

Man kan bli en sån som alltid skall berätta hur det var förr – som jag gör nu. På 70-talet avslutades alla inlägg på årsmötena med att den tidigare ordföranden Jansson reste sig och berättade om hur det hade varit tidigare. Det blev lite tjugigt tyckte jag då. Frågan är hur intressant det är för de yngre. (Ni kan sluta läsa här!) För oss som överlevt så länge kan det kanske ha ett visst värde, eftersom vi tror att ingenting har hänt och gärna vill läsa om hur det var förr, även om det är vi som vet hur det var. Nästan allt som skett har varit till det bättre. Förutom alla yttre tekniska framsteg har andan blivit mjukare, kanske beroende på det ökade antalet aktiva tjejer i klubben. Men det mesta har inte förändrats alls och det känns bra även om man får en lite dimmig uppfattning om sitt åldrande.

Text och bild: Klas Jonsäter